

บทนำ

คนใช้จ่ายมือเติบอยู่โดยปลอดภัยได้จริงหรือ

เมื่อไม่กี่ปีก่อนฉันตระหนักว่า ตัวเองจมปลักอยู่กับรูปแบบการใช้ชีวิตที่เลวร้าย บ่อยครั้งที่ฉันเล่าให้ทุกคนฟังว่า ฉันติดหนี้ถึงขนาดหลังจากจ่ายหนี้ไปแล้วก็ไม่มีเงินเหลือ แม้ว่าจะมีเสื้อผ้าสวยเก๋และอุปกรณ์เครื่องใช้รุ่นใหม่ล่าสุดเสมอ แต่ฉันใช้ชีวิตแบบไม่มีเงินเก็บ ทั้งๆ ที่ทำงานมากกว่า 40 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ฉันกลับไม่มีเงินเหลือสำหรับจ่ายหนี้ที่ท่วมหัวอยู่เสมอ แม้ว่าลึกๆ แล้วจะรู้ว่า ขณะที่ฉันต้องดิ้นรนหาทางใช้หนี้ผู้อื่นอยู่นั้น เมื่อถึงเวลาที่อยากได้อะไร ก็หาเงินได้เสมอ ฉันบอกกับตัวเองว่าไม่ต้องการใช้จ่ายอย่างที่เป็นอย่างนี้ แต่จริงหรือ นี่ฉันกำลังล้อใครเล่น จริงๆ แล้วฉันชอบใช้เงิน ชอบสิ่งใหม่ๆ รักสิ่งที่ยังพิเศษทั้งแปลกไม่มีใครเหมือน ชอบมากที่สุดที่จะหาเสื้อผ้าที่ดีที่สุดเท่าตัวนั้นให้เจอ หรือไม่ก็แต่งบ้านของตัวเอง เห็นไหมว่าฉันเป็นพวกบ้าจับจ่าย รักการค้นหา รักความรู้สึกตื่นเต้นเมื่อได้พบของที่ค้นหาทุกหนแห่ง ฉันรู้สึกถึงการหลังสารอะดรีนาลินไปทั่วร่างกาย และยื่นเงินให้ได้อย่างมีความสุข คนอย่างฉันที่เรียกตัวเองว่า “คนสุรุ่ยสุร่ายโดยธรรมชาติ” ผู้เกิดมาพร้อมอาการกระเป๋ารั่วจะอยู่โดยปลอดภัยได้จริงหรือ ไม่นานะ ที่รู้เพราะฉันทำงานประมาณไม่เป็น จึงไม่น่า

เป็นไปได้ที่จะมีชีวิตโดยปลอดหนี้ ฉันรู้ว่าถ้าการทำงานประมาณเกี่ยวข้องกับ การอยู่โดยปราศจากหนี้ ฉันก็พลาดอย่างแรงแล้ว นอกจากนี้ ฉันเคยใช้ ความพยายามอย่างไม่จริงจังนับสิบวิธีเพื่อควบคุมพฤติกรรมตัวเองให้ได้ หลังจากที่ล้มเหลวแต่ละครั้ง ฉันบอกกับตัวเองว่าเดือนหน้าต้องเป็นเดือน ที่ควบคุม “การใช้จ่ายเกินตัว” นี้ได้อย่างเด็ดขาดเสียที และใน *ท้ายที่สุด* ฉันก็ควบคุมภาวะหนี้ได้ แต่เดือนหน้าพวกนั้นอยู่เหนือการควบคุมเสมอ “การทำให้สิ่งนั้นสิ่งนี้อยู่ใต้การควบคุม” เป็นเรื่องลวงหลอก ฉันอยากหา วิธีควบคุมการเงินของตัวเองให้ได้ แต่ทางออกนั้นต้องมีประสิทธิภาพสูง อย่างมากและทำให้ฉันมีแรงผลักดันตลอดเวลา ทั้งยังต้องง่ายและ ตรงไปตรงมา ซึ่งก่อนหน้านี้ฉันไม่เคยค้นพบสูตรในการหลุดพ้นจากหนี้ มาก่อน แต่แล้วก็ได้พบ

จนกระทั่งเมื่อฉันโพสต์เรื่องลงบล็อกเป็นครั้งแรกบนเว็บไซต์ AndThenWeSaved.com ของตัวเอง โดยโพสต์เกี่ยวกับความคิดที่บ้า โดยไม่ตั้งใจว่า ฉันจะใช้เวลาตลอดทั้งปีใช้จ่ายเงินไปกับสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น เพราะอยากรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นบ้าง ฉันอยากรู้ว่าจะรับมือกับความท้าทายนี้ ได้ไหม แน่แน่นอนว่าฉันอยากเชื่อว่าตนเองอยู่ได้ตลอดทั้งปีโดยไม่ใช้จ่าย อะไรนอกจากสิ่งจำเป็น แต่ก็สงสัยตัวเองมากที่สุด เพราะรู้ตัวดีว่า รักการใช้จ่ายเงินมากแค่ไหน ฉันจึงคิดว่า ถ้าให้สาธารณชนรับรู้เกี่ยวกับหนี้ และภาระที่ต้องแบกรับ อาจทำให้ฉันต้องทำตามแผนอย่างเคร่งครัด และไม่ละทิ้งความคิดนี้หากเผชิญกับความยากลำบาก เมื่อฉันโพสต์เรื่องราว ของตนเอง เมื่อฉันทำให้ตนเองอยู่ในภาวะเสี่ยง และเมื่อฉันเริ่มเล่า รายละเอียดเกี่ยวกับหนี้ของฉันอย่างตรงไปตรงมาลงบนเว็บไซต์ ปรากฏว่ามีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้น ขณะที่ความรู้สึกละเอียดใจเรื่องการติดกับดัก ความยุ่งเหยิงทางการเงินครั้งสำคัญยังไม่ทันจางหาย ฉันกลับได้เรียนรู้ว่า ตัวเองไม่ได้เป็นคนเดียวที่กำลังดิ้นรนหาทางปลดหนี้ มีคนอื่น ๆ ที่เดือดร้อน จากปัญหาการใช้จ่ายให้อยู่ในงบประมาณเช่นกัน บางคนก็ทุ่มเงินซื้อของ

บ้าๆบอๆ เหมือนที่ฉันเคยทำ ผู้อ่านบล็อกของฉันมีภูมิหลังที่แตกต่างกัน และเผชิญกับสถานการณ์ต่างกันอย่างจริงจัง แต่สาระสำคัญคือ เราทุกคน ล้วนรู้สึกสิ้นหวังและละอายใจที่ต้องอยู่ในปมปัญหาเกี่ยวกับการใช้จ่าย ของตัวเอง พวกเขาต่างต้องการและจำเป็นอย่างมากที่ต้องหาทางออก ที่ได้ผลอย่างรวดเร็วที่สุด ฉันรู้สึกขอบคุณเสมอสำหรับผู้ที่ยอมรับและเปลี่ยน เรื่องราวกับฉัน

“รายจ่ายที่ไม่คาดคิดผุดขึ้นเรื่อยๆ ทั้งค่ายา ค่าซ่อมรถ งานแต่งงาน ของเพื่อน งานเลี้ยงที่จัดให้ว่าที่คุณแม่ เป็นต้น”

“ฉันหาเงินได้ไม่พอใช้”

“ฉันต้องนั่งติดโต๊ะทำงานที่เครียดมาก การได้ซื้อของทางออนไลน์ ทำให้รู้สึกดีขึ้น ฉันจึงเอาแต่ใช้เงินแทนการออมเงิน และต้องหาทาง ปลดหนี้”

การได้รู้ว่าฉันไม่ใช่คนเดียวที่ควบคุมการเงินของตัวเองไม่ได้ถือว่าเป็น ประโยชน์ที่เดียว แต่ความเหมือนอีกอย่างหนึ่งที่ฉันได้รับจากอีเมลของ ผู้อ่านคือ พวกเขาต่างมีแรงบันดาลใจจากประสบการณ์ของฉัน และเริ่ม ขอให้ฉันช่วยหาทางจำกัดการใช้จ่ายของพวกเขาเป็นระยะเวลาหนึ่งปี ด้วยการใช้จ่ายเฉพาะกับสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น จุดนั้นทำให้ฉันตระหนักว่าผู้คน หวังพึ่งฉัน จริงๆ แล้วพวกเขาเข้าหาฉันเพราะต้องการทางแก้ปัญหา กลายเป็นว่าพวกเขาต้องทนทุกข์ทรมานกับความคิดที่วนเวียนอยู่ในหัว ตลอดเวลาเช่นกัน อาทิ แต่ฉันอยากได้ ฉันสมควรจะได้ ราคาดีมาก เลย! มันน่ารักจังเลย! ช่างเหมาะเหม็ง! มันไม่แพงอย่างที่คิด มีผู้อ่าน จำนวนมากเช่นกันที่รู้สึกท้อแท้จากภาระหนี้ที่พวกเขาหาทางออกไม่ได้ หนี้จึงกลายเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต บางคนถึงขนาดคิดว่าพวกเขา ต้องตายในกองหนี้ อาจเรียกได้ว่านี่คือความรู้สึกร่วมของคนยุคปัจจุบัน

ผลสำรวจของ creditcards.com ระบุว่า เกือบหนึ่งในห้าของผู้บริโภคที่มีภาระเงินกู้ กล่าวว่า พวกเขาคิดว่าไม่มีวันใช้หนี้ได้หมด

นั่นเป็นความรู้สึกที่น่าหดหู่ และฉันเคยผ่านช่วงเวลาที่ไม่คิดว่าการหลุดพ้นจากภาระหนี้จะเป็นจริงได้เช่นกัน นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมจึงมีบล็อกของฉันและหนังสือเล่มนี้ เพราะการปลดหนี้เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และทำได้อย่างรวดเร็วมากด้วย ฉันอยากช่วยให้คุณเห็นภาพชีวิตที่ปราศจากทั้งหนี้ ความละอาย ความกังวล และความหวาดวิตก เราสามารถหยุดวงจรความรู้สึกแย่ได้ตรงนี้และเดี๋ยวนี้ มันเป็นงานหนัก และง่ายที่จะคิดว่าการหลุดพ้นจากหนี้และการใช้จ่าย “ปกติ” จะไม่มีวันเกิดขึ้น แต่มันเป็นไปได้! คุณจะได้เห็นต่อไปว่าฉันพบจุดลงตัวระหว่าง “การใช้เงินจนหมด!” กับ “การไม่ใช้เงินเลย!”

สำหรับฉันแล้ว การหลุดพ้นจากหนี้เป็นเรื่องของทางเลือก ระหว่างไม่ฝันใจทำงานที่ไม่ชอบเพียงเพราะต้องการรายได้ กับสามารถใช้เงินซื้อสิ่งที่จำเป็นสำหรับฉัน ฉันปรารถนาจะมีสถานะการเงินที่ดีกว่าเพียงแค่มิเงินรองรับค่าใช้จ่ายขั้นต่ำของแต่ละเดือน หรือไม่ก็จ่ายเช็คเด็งอีก มีเหตุผลมากมายเหลือเกินที่ว่า การยอมสละสิ่งต่างๆ เพื่อให้หลุดพ้นจากหนี้มันคุ้มค่า ฉันขอบคุณผู้อ่านที่ร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหัวข้อนี้ พวกเขาต่างบอกว่ามันคุ้มค่าเพราะว่า

“ฉันอยากทำงานน้อยลงและได้ท่องเที่ยว!”

“มันมีผลต่อการตัดสินใจต่างๆ ของฉัน”

“นี่เป็นภาระที่ถ่วงชีวิตฉัน”

“ฉันอยากใช้เงินไปกับสิ่งที่ช่วยให้ฉันบรรลุเป้าหมายและความฝันได้”

“ฉันอยากแต่งงานและมีครอบครัวสักวันหนึ่ง”

“ฉันรู้สึกแย่กับชีวิตที่ต้องใช้เงินอย่างจำกัดจำเขี่ย เพราะต้องจ่ายหนี้บัตรเครดิตเดือนละ 600 เหรียญ”

“ฉันอยากปลดเกษียณ”

“ฉันไม่อยากกังวลถึงอนาคต”

อะไรก็ตามที่ทำให้คุณหลุดพ้นจากหนี้ย่อมคุ้มที่จะทำและฉันรู้ว่าคุณไปถึงจุดนั้นได้ ที่เขียนหนังสือเล่มนี้เพราะฉันเป็นคนธรรมดาเหมือนๆ กับคุณ ไม่ใช่บุคคลที่เป็นตำนานด้านการเงินอย่าง โรเบิร์ต คิโยซากิ, ชูชี ออร์แมน หรือเดฟ แรมเซย์ ฉันไม่เคยเรียนการเงินหรือเศรษฐศาสตร์ และไม่ได้จบเอ็มบีเอ แต่เป็นผู้หญิงที่ใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายและมีหนี้ท่วมหัว จนต้องเป็นทุกข์อย่างสาหัส สำหรับฉันแล้ว คำตอบคือแผนงดจ่าย การตัดสินใจครั้งสำคัญกว่าที่จะเริ่มแผนงดจ่ายนั้น ฉันต้องตัดสินใจครั้งย่อยๆ มากมายเช่นกัน แม้ว่าการตัดสินใจย่อมต้องสละสิ่งต่างๆ และทำงานหนัก แต่ก็ช่วยให้ฉันใช้ชีวิตได้ง่ายขึ้นเช่นกัน หลังจากเสียเวลาอยู่หลายปี คิดว่าการปลดหนี้ไม่มีวันเป็นไปได้ แต่แผนงดจ่ายทำให้ฉันปลดหนี้ได้เร็วมากๆ หนังสือเล่มนี้จึงเกี่ยวกับวิธีที่ทำให้ฉันสำเร็จ และสิ่งที่ได้เรียนรู้ระหว่างทาง ความเปลี่ยนแปลงที่ฉันสร้างขึ้น ความตระหนักรู้ที่เกิดขึ้น และการทำให้ความตระหนักรู้เหล่านั้นกลายเป็นความสัมพันธ์รูปแบบใหม่ที่มั่นคงกับเงิน

ในตอนท้ายของแต่ละบท คุณจะพบรายการคำแนะนำให้ปฏิบัติไปพร้อมกับการอ่านเล่มนี้ เพื่อช่วยให้กระบวนการปฏิบัติเป็นไปอย่างราบรื่น หัวข้อ “สิ่งที่ต้องทำ!” จะบอกสิ่งที่ฉันทำในแต่ละขั้นตอนของแผนงดจ่าย เป็นขั้นตอนง่ายๆ ที่คุณสามารถทำตามเพื่อปลดหนี้เหมือนที่ฉันเคยทำได้

ฉันไม่สนว่าคุณมีหนี้เท่าไร หรือหาเงินได้เท่าไร

ประเด็นไม่ได้อยู่ที่คุณเป็นหนี้ประเภทใด คุณอาจไม่เคยใช้บัตรเครดิตมาก่อน (ฉันขอโค้งคำนับให้) แต่กำลังดิ้นรนหาทางชำระหนี้เงินกู้ยืมเพื่อ

การศึกษา ส่วนหนึ่งของฉันผสมปนเปกันอย่างรวดเร็ว ระหว่างหนี้บัตรเครดิตกับหนี้เงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา ขณะที่บางคนมีชนกติดหลังกับหนี้ค่ารักษาพยาบาลก้อนโต หรือคุณอาจเฝ้ามองใจตัวเองว่าสมควรได้ไปเที่ยวยุโรปทุกปี ทั้งๆที่ค่าใช้จ่ายเกินงบประมาณ คุณอาจกำลังตกงานและไม่มีเงินสำรองไว้ใช้ จึงต้องหันไปพึ่งบัตรเครดิตและใช้จนเต็มวงเงิน คุณอาจมีหนี้ที่ดูเหมือนไม่มากมายนักเมื่อเทียบกับของเพื่อนๆ จึงไม่เคยใส่ใจจะจัดการกับมัน แต่ตอนนี้คุณอยากปลดหนี้ก้อนนี้แล้ว คุณอาจมีอายุมากขึ้นและไม่เคยมีเงินเก็บ สำหรับฉันแล้ว ประเด็นไม่ได้อยู่ที่คุณตัดสินใจผิดพลาดหรือไม่ (ใครไม่เคยบ้างล่ะ) หรือคุณกำลังแบกภาระหนี้ก้อนโตจากเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษาหรือไม่ เพราะกระบวนการที่ฉันทำนั้นได้ผลไม่ว่าคุณจะอยู่ในสถานการณ์ใด คุณสามารถใช้แผนงดจ่ายปลดหนี้ได้อย่างรวดเร็ว หรือเพื่อออมเงินได้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ประเด็นไม่ได้อยู่ที่คุณหาเงินได้มากเท่าไรเช่นกัน การเป็นหนี้แท้จริงแล้วไม่ได้มาจากการมีรายได้น้อย มีผู้คนรายได้สูงนับไม่ถ้วนที่เข้าไปพัวพันกับหนี้มหาศาล เพราะใช้จ่ายเกินตัวหรือสูญเสียรายได้ที่เคยมี การปลดหนี้ในความหมายของฉันคือการเผชิญหน้ากับทางเลือกที่คุณเลือก และการใช้มันสมองพลิกสถานการณ์ของตัวเองให้ดีขึ้น ใช่ว่าจู่ๆภาวะปลดหนี้ก็เกิดขึ้นกับฉัน ไม่ใช่โชคที่ทำให้ฉันปลดหนี้ และไม่ใช่ออกาสด้วย ฉันปลดหนี้ได้เพราะฉันเลือกเช่นนั้นและคุณก็ทำได้เช่นกัน อยากบอกด้วยว่าคุณไม่ต้องทำโดยลำพัง ขณะที่เขียนต้นฉบับอยู่นี้ ผู้อ่านของ AndThenWeSaved.com สามารถออมเงินได้กว่าหนึ่งล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ด้วยวิธีงดจ่ายและควบคุมการจ่าย และจำนวนเงินนั้นเพิ่มขึ้นตลอดเวลา! เว็บไซต์ของฉันมีเครื่องมือและกลยุทธ์ที่เป็นประโยชน์มากมายเอาไว้ช่วยเหลือคุณ สามารถติดต่อสมาชิกแผนงดจ่ายคนอื่นๆได้บนโซเชียลมีเดีย And Then We Saved ได้แก่ เฟซบุ๊ก (Facebook.com/AndThenWeSaved) พินเทอเรสต์ อิน스타그램 สแนปแชต และทวิตเตอร์

(@annanewelljones)

โปรดอย่าล้มเลิกความตั้งใจก่อนเริ่มลงมือทำ โดยบอกตัวเองว่า มันไม่มีวันเกิดขึ้นกับคุณซึ่งมีรายได้ปีละ 20,000 หรือ 30,000 หรือ 150,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ การเดินทางสู่ภาวะปลดหนี้ของคุณไม่ได้เกี่ยวกับตัวเลขรายได้เลย แต่เป็นเรื่องของความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาความสัมพันธ์รูปแบบใหม่ที่มั่นคงกับเงินของคุณ คุณทำได้อย่างแน่นอน! เหนือสิ่งอื่นใด อย่าปล่อยให้มันเป็นอุปสรรคขวางกั้นไม่ให้คุณได้ใช้ชีวิตอย่างที่ตั้งใจ

It was on that crowded plane
that my financial life finally became real.
There was no way out. No way out of
my debt, no way out of this plane.

บนเครื่องบินที่มีผู้โดยสารแน่นลำนั้นนั่นเอง
ที่ในที่สุดชีวิตการเงินของฉันก็ประจักษ์ชัดตรงหน้า
ฉันหาทางออกไม่ได้ ทั้งจากความเป็นหนี้
และจากเครื่องบินลำนี้

บทที่ 1

ฉันยังตั้งหน้าตั้งตาซื้อแม่เมื่อเงินหมดแล้ว

29 ธันวาคม...

ฉันเดินทางกลับไปเยี่ยมครอบครัวในแถบมิดเวสต์ช่วงคริสต์มาส ฉันสวมลองจอร์นไว้ข้างในทับด้วยเสื้อกันหนาวหลายชั้นและกางเกงยีน ฉันเดินทางคนเดียว ภาระนกระวายและสูดน้ำมูกพืดพาดบนเทียวบินที่มีผู้โดยสารเต็มลำ โดยนั่งตรงกลางและถูกบีบอัดอยู่ระหว่างคนแปลกหน้าสองคน ฉันว่าอุ่นใจเพราะฐานะการเงินตกต่ำถึงขีดสุด เดือนธันวาคมฉันนับได้ 8.8 ปีแล้วที่ฉันเป็นหนี้ และนับเป็นเดือนที่สิบสามแล้วที่ฉันต้องโยกเงินจากบัญชีที่เบิกเงินเกิน (โอดี) ไปใส่ในบัญชีกระแสรายวัน เพื่อรองรับนิสัยการใช้เงินเกินตัวของฉัน

ขณะที่อยู่บนเครื่องบินนั้น ฉันเป็นหนี้ 23,605.10 ดอลลาร์สหรัฐ ตอนนั้นฉันรู้แล้วว่าหนี้ 23,605.10 ดอลลาร์สหรัฐไม่ถือว่ามากเมื่อเทียบกับมูลหนี้ของบางคน แต่ประเด็นอยู่ที่ว่า มันเลวร้ายพอแล้ว สำหรับฉัน การเป็นหนี้หมายถึงการต้องแบกรับภาระ และทำให้ฉันหายใจไม่ออกแม้จะไม่ได้ตั้งใจคิดถึงมัน บางวันฉันก็วางเฉยได้กับการมีหนี้ก้อนนี้คอยถ่วงและมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ บางวันฉันก็หาข้อแก้ตัวให้ตัวเองว่า มูลหนี้ส่วนใหญ่

เป็นเพียงหนี้เก่าที่เกิดจากเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา ซึ่งสังคมถือว่าเป็นหนี้ "ดี" (นิตยสาร *ฟอร์บส์* ระบุว่า ณ เดือนกุมภาพันธ์ 2014 มูลหนี้ของนักศึกษาทั่วประเทศคิดเป็น 1.08 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) หนี้ก็ส่วนหนึ่งประกอบด้วยหนี้บริโภค ประมาณ 6,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ (ต่ำกว่างบดุลเฉลี่ยของบัตรเครดิต 7,327 ดอลลาร์สหรัฐฯเพียงเล็กน้อย) และเงินกู้ยืม (ที่ฉันสาบานเป็นมันเหมาะที่จะคืนให้) ที่พ่อแม่ออกหน้ากู้มาให้ฉันเรียนมหาวิทยาลัย

บนเครื่องบินที่มีผู้โดยสารแน่นลำนั้นนั่นเองที่ในที่สุดชีวิตการเงินของฉันก็ประจักษ์ชัดตรงหน้า เทียบบินนั้น วันนั้น และช่วงเวลานั้นมีอะไรถึงทำให้เกิดความหยังรู้ขึ้นมากกลางอากาศนะหรือ จริงๆ แล้วฉันไม่รู้คำตอบด้วยซ้ำ อาจเป็นเพราะการมีวันหยุดที่ทำให้ฉันมีโอกาสบินในระยะเวลาสั้นๆ อาจเป็นเพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ฉันมีโอกาสครุ่นคิดเพียงลำพัง หรืออาจเพราะความรู้สึกที่มีต่อเพื่อนเดินทาง ผู้ที่นั่งข้างฉันเหมือนถูกกักขังจากทุกด้านและหาทางออกไม่ได้ ทั้งทางออกจากความเป็นหนี้และทางออกจากเครื่องบินลำนี้

ระหว่างเที่ยวบินนั้นเองที่ฉันตระหนักอย่างแจ่มแจ้งว่าตนเองมีชีวิตที่ยุงเหยิง ฉันประจักษ์แก่ใจว่าไม่สามารถควบคุมอะไรได้อีก

หากมองจากภายนอก ฉันมั่นใจว่าฉันดูสงบนิ่ง นั่งอย่างเรียบร้อยและจดจ่อกับเรื่องของตัวเอง ฟังเพลง กินถั่วมันเยิ้มกับน้ำอัดลมที่เพลิดแต่ก็รู้สึกผิด ฉันยังคงถูกบีบอยู่ระหว่างคนแปลกหน้าและเกลียดที่นั่งตรงกลาง แถมนึกเสียใจที่สวมลงจอบนไว้ข้างในทับด้วยกางเกงยีน แต่ภายในฉันกำลังเปลี่ยนแปลงไป ฉันพร้อมจะลงมือ จะตัดสินใจในเรื่องที่ยากและไม่สะดวกสบาย วินาทีนั้นฉันพร้อม มีแรงผลักดัน และมีพลัง ฉันสัญญากับตัวเองว่า *ต้องปลดหนี้ให้ได้เสียที!* ตามด้วยความคิดที่ผุดขึ้นในสมองว่า *อย่างน้อยที่สุดก็หนี้บัตรเครดิต—อย่างน้อยนั่นก็ดูน่าจะทำได้!*

ตอนนี้ฉันเชื่อแล้วว่า ฉันต้องทำผิดพลาดมากจนมาถึงจุดที่เป็นอยู่บนเที่ยวบินนั้น ฉันต้องเอาชนะความตกต่ำทางการเงินให้ได้ และคิดว่าคงจะทำในสิ่งที่จำเป็นต้องทำเพื่อปลดหนี้ไม่ได้ถ้าไม่อยู่ในสภาพหมดกำลังใจ

และหมดหวังมากขนาดนั้น ตอนนั้นฉันรู้สึกชอบคุณสถานการณ์นั้นก็จริง แต่ในเวลานั้นฉันไม่คิดอย่างนี้ ตอนนั้นฉันไม่ตระหนักเลยว่าจะหวงคิดถึงช่วงเวลาบนเครื่องบินบ่อยถึงเพียงนี้ และจำความรู้สึกของการถูกก่อกวนกลาย ทำให้หายไปโดยสิ้นเชิงในวังวนอันยุ่งเหยิงของหนี้

มันเป็นคือสัญชาตญาณที่บอกกับตัวเองว่า *พระเจ้า เรื่องนี้ต้องจบเสียที่* นั่นเองที่เป็นแรงผลักดันให้ฉันใช้แผนงัดจ่ายอย่างต่อเนื่องเมื่อฉันอยากจบกับหนี้จริงๆ

แต่งงานกับความตื่นเตนที่ได้จ่าย

ฉันเป็นคนประเภทไม่เห็นน้ำตักระบอ ไม่เห็นกระรอกโก่งหน้าไม้ ก่อนอื่นต้องเล่าก่อนว่าฉันเข้าไปติดกับดักหนี้ได้อย่างไร ฉันความฝันนั้นครบรอบเดือนที่เจ็ดของชีวิตสมรสของฉันกับแอรอน งานแต่งของเราจัดอย่างเรียบง่ายตามมาตรฐานทั่วไป เราพบกันเมื่อสองปีก่อนหน้านั้นหลังจากเห็นรูปของฉันทางออนไลน์ แอรอนส่งข้อความหาฉันทาง My Space (ปัจจุบัน My Space เป็น “สื่อสังคมแนววินเทจ” ฉันรู้สึกอายเมื่อต้องยอมรับว่าเราเจอกันอย่างไร) ว่าเขาชอบรูปของฉัน ฉันคิดว่า ฮืม...ดีจัง และเขาก็น่ารักอยู่นะ ต่อมาเขาส่งข้อความมาถามว่า “ช่วงนี้คุณได้ไปท่องเที่ยวถ่ายรูปมาบ้างไหม” ฉันฟังมาก เพราะไม่เคยได้ยินใครใช้คำว่าท่องเที่ยวในชีวิตจริง (เคยเห็นแต่ในหนังสือ)

ตอนนั้นฉันเพิ่งเลิกกับคนรักที่คบกันมาหกปีครึ่ง และพร้อมจะมีรักครั้งใหม่ ในระยะหลังชีวิตฉันเปลี่ยนแปลงในหลายๆ ด้าน และแม้จะยังไม่รู้จักแอรอนดีนัก ฉันประเมินเอาว่า คนที่ใช้คำว่า “ท่องเที่ยว” ไม่น่าจะทำร้ายฉันได้ แต่เพื่อความไม่ประมาท ก่อนถึงวันนัดไปเที่ยวด้วยกันฉันโทรศัพท์หาเพื่อนแล้วเล่ารายละเอียดทุกอย่างเกี่ยวกับเขาและการนัดเดทของเราให้เธอรับรู้ เผื่อว่าฉันหายไป

ปรากฏว่าฉันคิดถูก เขาไม่ใช่หมีร้ายที่แปลงตัวเป็นกระต่ายนุ่มแสนดี เขาเป็นคนไม่มีพิษไม่มีภัย แอรอนเป็นคนดีและหนักแน่น เหมาะกับการไว้ใจเรามากจริงๆ ที่สำคัญกว่านั้นคือ เขาเป็นคนพูดอย่างไรทำอย่างนั้น เมื่อคุยเรื่องการไปออกแคมป์ เราก็ไปออกแคมป์กันจริงๆ ทำให้ฉันประทับใจจนบรรยายไม่ถูก ผู้ชายที่พูดจริงทำจริง! ใครจะคิดว่ามีจริง อีกสามปีต่อมาเราเข้าพิธีแต่งงานในวันที่มีลมโบกเย็นสบายของเดือน พฤษภาคม เราเลือกสถานที่ที่เป็นโรงสอนหนังสือห้องเดียวภายใน “สวนพฤกษศาสตร์” ที่ไม่ได้ดูเป็นสวนพฤกษศาสตร์เลย แต่งานก็ลุล่วงไปด้วยดี ตามด้วยงานเลี้ยงรับรองที่แกลเลอรีแห่งหนึ่ง เมื่อคำนวณค่าใช้จ่ายรวม ปรากฏว่าเกินงบประมาณ 90 ซึ่งไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับฉัน เพราะมันเป็นวิถีชีวิตของฉันช่วงนั้น

พ่อแม่ของฉันให้เงินช่วยเหลือเรา 3,000 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งถือว่าน้อยเมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายงานแต่ง และฉันชอบอยู่ในฐานะที่สามารถซื้อของที่ที่ต้องการได้ ที่สำคัญกว่านั้นคือของพันๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในงาน เช่น ตอนอยู่ในช่วงวางแผนงาน ฉันต้องซื้อเครื่องประดับศีรษะแบบต่างๆ ถึง 6 ชิ้น เพราะเป็นคนเลือกชิ้นเดียวไม่เป็น เมื่อไม่ยอมเลือกผิด จึงตัดสินใจซื้อทุกชิ้นที่คิดว่าดี จนท้ายสุดฉันซื้อทั้งเครื่องประดับศีรษะที่ทำจากผ้าซาตินเนื้อหนา ทำจากผ้าสีงาช้างบางเบา ทำด้วยดอกไม้ผ้าสีชมพูหวาน ทำด้วยดอกไม้เปเปอร์มาเช่ และ “มงกุฎ” กิ่งไม้ ก็ขายนอกอ่อนนุ่มยุคทศวรรษ 1920 และผ้าคลุมยาวขนาดกลางตัดเย็บด้วยผ้าลูกไม้สีงาช้างที่ฟูฟ่องกำลังดี ซึ่งถูกใจฉันที่สุด

การตัดสินใจไม่ได้สำหรับฉันหมายถึงการตัดสินใจซื้อมากขึ้น เมื่อแอรอนไม่ต้องการควักเงินจ่ายบางสิ่งบางอย่างในพิธี เช่น ตัวอย่างบัตรเชิญ 8 แบบ หรือเทียนขนาดจิว 275 เล่ม ฉันก็ตัดสินใจจ่ายด้วยเงินตัวเอง ปีนั่นเงินคืนภาษีของฉันกับเงินในบัตรเครดิตถูกควักจ่ายเพื่อให้ออกดีกัน ระหว่างเงินช่วยเหลือจากพ่อแม่กับสิ่งที่ฉันต้องการ ฉันระมัดระวังเต็มที่ไม่ให้แอรอนรู้ความจริงเกี่ยวกับนิสัยการใช้จ่ายที่ฉันปิดเป็นความลับ ฉันคิดว่า

ถ้าไม่รู้ว่าจะจ่ายไปเท่าไร เขายอมค้ำเรื่องค่าใช้จ่ายไม่ได้ และฉันก็จะ
เนรมิตงานแต่งงานได้ตามใจชอบ

เว็บไซต์ CNN Money รายงานว่า ปี 2014 การจัดงานแต่งงานใน
สหรัฐอเมริกา มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 30,000 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเราไม่มีวันใช้เงิน
มากขนาดนั้น ฉันจึงรู้สึกดีเกี่ยวกับเรื่องนี้ ถึงขนาดคิดว่า *ดูสิว่าฉัน
หัวโบราณแค่ไหน! ให้ตายเหอะ! โดยพื้นฐานแล้วฉันเป็นคนขี้เหนียวนะเนี่ย!*
แต่ลองเดาซิว่า เมื่อวางแผนงานแต่งงานแต่งจบแล้ว สิ่งที่ไม่เคยหยุดคืออะไร

การใช้จ่ายของฉันนะสิ

การวางแผนงานแต่งงานกลายเป็นเครื่องมือที่ฉันใช้เปลี่ยนนิสัยการ
ใช้จ่ายที่ออกจะเลวร้ายให้กลายเป็นเลวร้ายอย่างหนัก ฉันยังใช้เงินเกินตัว
ต่อไป และยิ่งหนักขึ้นหลังจากฉันกับแอรอนแต่งงานกันแล้ว

การใช้จ่ายที่บ้าคลั่งเลยเถิด

โดยธรรมชาติแล้วฉันเป็นคนชอบใช้เงิน ไม่เคยเป็นคนที่ตื่นเต้นกับการ
เก็บเงิน (ไม่เคยเลยแม้จนทุกวันนี้) การออมเงินช่างน่าเบื่อและโง่เขลา
และบัญชีออมทรัพย์ก็แสนวิเศษ—สำหรับคนอื่นนะ แน่นอน ฉันเคยลอง
พยายามดูเหมือนกัน โดยนำเงินไปเข้าบัญชีออมทรัพย์ไว้สองสัปดาห์ แต่
ฉันจะยอมทิ้งเงินไว้ในบัญชีจริงหรือ...โอ...ไม่มีทาง

ปกติแล้วฉันใช้เงินก่อนที่เงินจะมาถึงมือด้วยซ้ำ มีอยู่ปีหนึ่งหลังเจ้าหน้าที่
ฝ่ายการจ่ายภาษีเกินแจ้งว่า “คุณจะได้เงินคืนภาษี 525 เหรียญ” ทันทีที่
คำพูดเหล่านั้นหลุดออกจากปากของเธอ เงินจำนวนนั้น (รวมกับอีกส่วนหนึ่ง)
จะถูกใช้ไปเรียบร้อยเพียงไม่กี่นาที หลังก้าวพ้นจากสำนักงานสรรพากร
แสงไฟสลัวและบุปผมสีเขียวอ่อน ฉันจะไปร้านค้าที่ใกล้ที่สุด และสาละวน
หยิบของลงรถเข็นตั้งแต่ปลอกหมอนสีฟ้าอ่อน มาสคารารุ่นใหม่ล่าสุด
ที่ดูวิ๊ว แบร์รีมอร์, เอลเลน ดีเจเนอเรส และควีน ลาติฟาห์ รับประกันว่า

ใช้แล้วจะเจ็ดจรัส (เฮ้...ฉันอยากเจ็ดจรัสนะ) ฐานโคมไฟสีเงินเข้าชุดกับ
โປະไฟผ้าลินินสีขาวนวลที่ฉันคิดว่าดูมีระดับ (ซึ่งก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ)
ผงซักฟอกกลิ่นหอมเหมือนสายลมเย็นกลางแสงจันทร์ เลือชิ้นในสำหรับ
ใส่เล่นกีฬา 2 ตัว กางเกงทำงาน รองเท้าทำงาน หม้อกรอง มีดตัดพิชซ่า
(เพราะอยากได้มานานแล้ว) น้ำยาย้อมผม เครื่องปั๊มผมที่ปิดแก้ม
สีชมพู (ที่ไม่ชมพูจัดเกินไป) ที่เขียนขอบตา ซีเรียล ชิ้นวางเค้กทำจากแก้ว
ครอบด้วยฝาโค้ง และข้าวของอีกมากมายที่แม้แต่ตัวเองยังจำไม่ได้ ฉัน
คิดว่าของทุกอย่างที่อยู่ในรถเห็นเป็นของจำเป็น จึงไม่เสียหายที่จะซื้อพวกมัน
และในที่สุดวิกฤตการเงินที่รุมเร้าฉันมาตั้งแต่หลายเดือนก่อนหน้า
ก็กลายเป็นหนังก้อนโตที่ยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้นทุกที

เดือนธันวาคมจึงไม่ช่วยอะไร เพราะมันมีความหมายอีกอย่างว่าการ
จับจ่าย จ่ายหนักมาก และจ่ายเกินตัว สหพันธ์การค้าปลีกแห่งชาติ
แถลงว่า ช่วงสองเดือนสุดท้ายของปี 2014 ยอดจับจ่ายเพิ่มขึ้นร้อยละ 4
คิดเป็นมูลค่ามหาศาลถึง 6.161 แส่นล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งถือว่าสูงที่สุด
นับจากปี 2011 ฉันอยากให้ครอบครัวรู้ว่าฉันรักพวกเขา ซึ่งในเวลานั้น
หมายถึงการซื้อของให้พวกเขา ในความคิดของฉัน วัตถุประสงค์ของมีค่าเท่า
ความรัก ดังนั้น ตลอดทั้งสิบเอ็ดเดือนก่อนถึงเทศกาลวันหยุดคริสต์มาส
ฉันแอบจดสิ่งที่ครอบครัวและเพื่อนๆ เอย่ปากว่าชอบเอาไว้ กระดาษโน้ต
แบบมีแถบกวาสีเหลืองอ่อนจึงเต็มไปด้วยแนวคิดเกี่ยวกับของขวัญ
ฉันอยากจะทำของขวัญให้เธอคนเดียว เมื่อคุณแม่ชมว่า “แอนนา ลูกช่างคิดเหลือเกิน”
ฉันไม่อยากให้ท่านเปลี่ยนความคิดนี้อีกเลย ฉันอยากให้ครอบครัวและ
เพื่อนๆ คิดว่าฉันยังมีฐานะการเงินมั่นคงดี ไม่จนกรอบและมีหนี้ท่วม
อย่างที่เป็นอย่างจริง ๆ และไม่ต้องการให้รู้ว่าฉันซักหน้าไม่ถึงหลัง หรือรู้ว่า
ฉันจะไม่มีวันทำได้อีกแล้ว ฉันชอบให้ดูเหมือนเป็นคนประสบความสำเร็จ
ชอบครอบครองสิ่งที่ดีที่สุดและใหม่ล่าสุด เมื่อมองย้อนกลับไป ฉันคิดว่า

ความทะนงตนเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ต้องเป็นหนี้ไม่หยุดหย่อน การซื้อ
ทำให้วันที่ดียิ่งดีขึ้นอีก ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดในวันที่แย่ ทำให้ฉัน
มีอะไรทำเวลาที่เบื่อหรืออยากคลายเครียด การใช้เงินทำให้ฉันมีอะไร
ให้มองไปข้างหน้า ให้ได้คิดและวางแผน

ฉันยังตั้งหน้าตั้งตาซื้อแม้เงินหมดแล้วหรือใกล้หมด ฉันรู้ว่ามันตัวช่วย
เสมอ นั่นคือบัญชีที่เบิกเกินได้ (โอดี) หรือบัตรเครดิต แต่ละเดือน
มีหลายคืนที่เดียวที่ฉันเปิดคอมพิวเตอร์แล้วโอนเงินจากบัตรเครดิตไปเข้า
บัญชีกระแสรายวันผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นวิธีจัดการกับนิสัยการ
ใช้เงินที่ไม่มีวินัย และทำให้ฉันยังติดอยู่กับฐานะการเงินที่ถดถอย และ
การไม่ยอมรับความจริง ฉันจะทำการอย่างรวดเร็วที่สุดและปิดบราวเซอร์อย่าง
รวดเร็ว เพราะไม่อยากทนเห็นความยุ่งเหยิงที่ฉันก่อขึ้นเอง

ผลคือยอดค่าธรรมเนียมจากการตัดบัญชีบ่อยเกินไปได้เพิ่มพูนขึ้น
รวมกับหนี้ก้อนโตที่มีอยู่ก่อน แต่เมื่อคิดถึงจำนวนเงินที่เป็นหนี้แล้ว
ค่าธรรมเนียมเหล่านั้นก็แทบไม่มีผลอะไรให้ต้องกังวลเลย บางครั้งฉันก็เกิด
แรงบันดาลใจในการเปลี่ยนวิถีปฏิบัติบ้าง ซึ่งทำให้ประหลาดใจเล็กน้อย
ที่ฉันสามารถชำระหนี้ได้บ้างบางส่วน แต่แล้วฉันก็เริ่มท้อกับกระบวนการ
ชำระหนี้ที่เป็นไปอย่างเชื่องช้าและ *ทุกข์ทรมาน* จึงหันกลับมาใช้เงิน
เกินตัวอีก ฉันลองพยายามดูหลายวิธี เช่น จัดทำงบประมาณ ทำงาน
นอกเวลาเพื่อใช้หนี้โดยเฉพา และตัดค่าใช้จ่ายแบบเดิมๆ (รายละเอียด
อยู่ในบทที่ 2) แต่ก็ไม่ได้ผลเลย ไม่มีอะไรใช้ได้นาน จนฉันจำต้องยอมรับ
ว่าคงต้องตายเพราะหนี้เป็นแน่ๆ

นำตัวเองไปสู่ปฎิหาริย์

เมื่อตัดสินใจหยุดใช้เงิน ฉันไม่มีรายละเอียดมากมายนักและไม่รู้ด้วยว่า
จะได้ผลจริงไหม รู้เพียงว่ามันฟังดูทั้งน่ากลัวและน่าตื่นเต้นที่สุดในขณะ

เดียวกัน ขณะอยู่บนเครื่องบิน ฉันคิดออกสองเรื่อง เรื่องแรกคือ ฉันจะหยุดใช้เงินซึ่งเรียกว่า แผนงดจ่าย และจะใช้เงินกับสิ่งที่จำเป็นอย่างมากเท่านั้น เรื่องต่อมาคือ ฉันจะสร้างบล็อกเพื่อบังคับให้ตัวเองมีความรับผิดชอบ และจะทำเป็นเวลาหนึ่งปี ตอนนั้นฉันไม่รู้เลยว่าชีวิตจะเปลี่ยนไปมากแค่ไหน และไม่รู้เลยว่ากำลังนำตัวเองไปสู่ปฏิกาหารัย

กอยหลังก่อนก้าวไปข้างหน้า

สองสามวันก่อนเริ่มแผนงดจ่าย ฉันวางแผนซื้อของในนาที่สุดท้าย โดยพยายามคิดถึงสิ่งที่อาจจำเป็นต้องใช้ในหนึ่งปีถัดจากนี้ สิ่งที่ซื้อประกอบด้วย ทรายแฉมพูสองกระป๋องที่ซื้อจากรายการแนะนำสินค้าทางโทรทัศน์ หนึ่งยางรัดผม ปฏิทินผ้าลินินสกรีนลายม้าน้ำที่ดูแล้วมีความสุข และทรายยางลวดลายต่างกันหนึ่งชุด 3 อัน สำหรับทรายแฉมพูนั้น ฉันไม่มีเหตุผลในการซื้อนอกจากชายหนุ่มในทีวีเหมือนมีพลังสะกดจิตให้หือใจไม่ไหว และเพื่อนร่วมงานของฉันมีหนึ่งยางรัดผมที่ฉันว่าน่ารักดี จึงอยากมีบ้าง ฉันคิดว่าการซื้อทรายยางเป็นความคิดที่วิเศษมาก เพราะนำไปประดิษฐ์บัตรอวยพรได้ตลอดทั้งปี และฉันจะได้ไม่กลายเป็นเพื่อนหรือสมาชิกครอบครัวที่สิ้นคิดอย่างแน่นอน อย่างน้อยที่สุดฉันจะได้เขียนในบัตรอวยพรว่า “เธอจะไม่ได้อะไรนอกจากการ์ดที่ฉันทำเองใบนี้ สุขสันต์วันเกิด! เพื่อนรัก!”

ปรากฏว่าการซื้อของเพื่อเตรียมการในนาที่สุดท้ายก่อนดำเนินการปลดหนี้ นอกจากจะกลายเป็นสิ่งไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิงแล้ว ยังเป็นข้อพิสูจน์อีกข้อด้วยว่า ทำไมฉันจึงต้องใช้แผนงดจ่ายอย่างด่วนที่สุด ฉันไม่มีเหตุผลอะไรในการตัดสินใจซื้อ นอกจากว่าของชิ้นนั้นๆ น่าสนใจ ฉันเหมือนแมวที่ถูกดึงดูดด้วยลำแสงเลเซอร์หรือแสงจากดวงอาทิตย์ที่ทาบทับลงบนพื้น ฉันซื้อของง่ายเหลือเกิน

เริ่มได้ง่าย

ช่วงเริ่มแผนงดจ่าย ฉันมีความรู้สึกแรงกล้าว่าต้องได้ชัยชนะทางการเงินอย่างแน่นอน การมุ่งไปสู่เหตุผลว่าทำไมต้องทำอย่างนี้จึงเป็นเรื่องง่าย เป้าหมายของฉันคือพยายามลดหนี้บัตรเครดิตให้ได้ จึงไม่ยากที่จะตะลุยทำในช่วงแรก แต่หลังจากสองสัปดาห์แรกผ่านไป เริ่มรู้สึกว่ามันยากขึ้น เมื่อมองย้อนกลับไป ฉันสรุปได้ว่า ระยะเวลาตั้งแต่สัปดาห์ที่สองไปจนถึงเดือนที่สามถือเป็นช่วงเวลายากลำบากที่สุดของการงดจ่าย

เมื่อเริ่มลงมือทำ ฉันบอกทุกคนที่รู้จักว่าจะเริ่มแผนงดจ่าย ซึ่งหมายถึงการไม่ออกไปสังสรรค์ ดูหนัง หรือไปเที่ยวกับพวกเขาอีกแล้ว บางคนไม่เห็นด้วยและแย้งว่าฉันไม่จำเป็นต้องทำอะไรที่ “สุดโต่ง” ขนาดนี้ แต่ฉันรู้ดีว่าอะไรที่ต้องทำให้ลู่วิ่ง และถ้าสิ่งนั้นคือการไม่ออกไปกินอาหารเย็นตลอดทั้งปี นั่นก็เป็นความจริงที่ฉันยอมรับได้

ฉันจดรายละเอียดของหนี้และดอกเบี้ยทั้งหมด จากนั้นตรวจดูรายการเงินฝากถอนในบัญชีเงินฝากย้อนหลังสามเดือน เพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจนว่าฉันใช้เงินไปกับอะไรบ้าง เมื่อมีความจริงเกี่ยวกับวิธีใช้เงินเป็นคู่มืออ้างอิงแล้ว ฉันจึงทำรายการสิ่งที่อยากได้และสิ่งที่จำเป็นขึ้นมา (วิธีทำอยู่ในบทที่ 5) และเอาจริงเอาจังมาก ฉันพร้อมจะตัดค่าใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือยและไม่จำเป็นออกทั้งหมด และใช้จ่ายเฉพาะสิ่งที่จำเป็นเพื่อความอยู่รอดเท่านั้น

มองชีวิตด้วยมุมมองใหม่

ตลอดทั้งปีของแผนงดจ่าย ฉันคิดหาวิธีรับมือกับสถานการณ์ทางสังคมทุกชนิด วิธีแต่งตัวอย่างสร้างสรรค์จากเสื้อผ้าเดิมๆ วิธีซื้อของชำให้น้อยลง วิธีอธิบายอย่างง่ายว่าแผนงดจ่ายคืออะไร วิธีใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ วิธีอยู่กับปัจจุบันให้มากขึ้น วิธีหลีกเลี่ยงสิ่งล่อใจ วิธีแก้ปัญหามือ

ไม่สามารถจำกัดการใช้จ่ายได้อย่างสมบูรณ์ และวิธีขอความช่วยเหลือจากทั้งหมดที่กล่าวมานี้ สรุปได้ว่าแผนงดจ่ายสอนให้รู้วิธีใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายและมีสติมากขึ้น

ชีวิตของฉันไม่ถูกวัดถูกรอบข้างอีกต่อไปแล้ว

“ประหยัด” หมายถึงอะไรตามจุดมุ่งหมายของแผนงดจ่าย

คุณจะได้เห็นฉันใช้คำว่า *ประหยัด* มากมายในหนังสือเล่มนี้ เช่น “เดือนที่สองของแผนงดจ่าย ฉันประหยัดไปได้กว่า 900 เหรียญ” ฉันต้องการชี้ว่า ตามความมุ่งหมายของแผนงดจ่าย “ประหยัด” เงินไปได้ หมายถึง เงินที่ฉันมีเหลือหลังหักค่าใช้จ่ายประจำเดือนแล้ว (“รายจ่ายจำเป็น”) เช่น ค่าเช่า และรายการของชำต่างๆ

ทุกสิ้นเดือนฉันจะตรวจสอบยอดเงินที่สามารถใช้คืนเจ้าหนี้ จากนั้นก็เริ่มแข่งกับตัวเองว่าในแต่ละเดือนจะทำยอดเงินได้สูงกว่าเดือนก่อนหรือไม่ หลังจากเดือนแรกที่จ่ายหนี้ไปแล้ว มีเงินเหลือ 505 ดอลลาร์สหรัฐ ถ้าเป็นเมื่อก่อนฉันจะนำเงินนี้ไปใช้จ่ายตามอำเภอใจ หลังเดือนที่สองยอดเพิ่มขึ้นเป็นกว่า 900 ดอลลาร์สหรัฐ! เมื่อเวลาผ่านไปหนึ่งปีเต็ม กลับกลายเป็นว่าการประหยัดเป็นสิ่งที่น่าสนุกพอๆ กับการใช้เงิน และฉันตกใจสุดๆ ที่แผนงดจ่ายนั้นได้ผลจริง หลังทำตามแผนงดจ่ายไปหนึ่งปี ฉันใช้หนี้ได้ถึง 18,175.45 ดอลลาร์! และเพราะยังมีหนี้เหลืออีกก้อนหนึ่ง ฉันจึงเริ่มแผนควบคุมการจ่าย (จะขยายความภายหลัง) หลังจัดทำรายการหนี้

(รายละเอียดในบทที่ 6) ขึ้นมาเป็นคู่มือแล้ว ฉันชำระหนี้ก่อนสุดท้าย ให้เจ้าหน้าที่ได้เมื่อสิ้นเดือนที่สิบห้า!

ในที่สุด ในที่สุด ฉันก็ปลดหนี้ได้!

หนี้จำนวน 23,605.10 ดอลลาร์สหรัฐที่ฉันเชื่อว่าจะต้องตายไปกับมันนะหรือ ไม่มีอีกแล้ว

ดียิ่งกว่านั้นอีก ฉันปลดหนี้ได้ด้วยเงินเดือน 33,000 ดอลลาร์สหรัฐ จากตำแหน่งเสมียนรัฐ โดยที่ไม่ต้องใช้เงินรายได้ของสามีแม้แต่เพนนีเดียว ถ้าใครคิดว่าสามีได้ช่วยระหว่างที่ฉันใช้แผนงดจ่ายละก็ เขาจะเป็นคนแรกที่บอกว่าเขาไม่ได้ทำอย่างนั้น ฉันจะเล่าให้ฟังตอนหลังว่าแผนงดจ่ายทำได้อย่างไรสำหรับคู่สามีภรรยา แต่ฉันก็ยอมรับตามตรงด้วยว่า ฉันโชคดีเหลือเกินที่พ่อแม่ช่างเมตตาช่วยชำระหนี้เงินกู้ยืมเพื่อการศึกษาของฉันด้วย (การช่วยจ่ายส่วนนี้คิดเป็นร้อยละ 9 โดยประมาณของยอดชำระหนี้ทั้งหมดที่ทำได้ด้วยแผนงดจ่าย) ฉันรู้ว่าช่างโชคดีที่พวกเขาทำเช่นนั้น เพราะเงินทุกเซ็นต์ต่างก็มีส่วนช่วย

ปีที่แล้วฉันใช้เวลาไปกับการอ่านวิธีทำให้ชีวิตเรียบง่ายและใช้เงินน้อยลง ฉันถึงขั้นย้ายไปอยู่อพาร์ทเมนต์ที่ใกล้ที่ทำงานมากขึ้นเพื่อประหยัดเงินด้วยการขี่จักรยานไปทำงาน ดูเหมือนต้องมีอะไรให้จ่ายเสมอ อย่างเบเกอรี่ลดราคา มื้อกลางวัน ตีมสังสรรค์กับเพื่อน เป็นต้น ฉันไม่เคยปฏิเสธและตัดสินใจไม่ซื้อของได้สำเร็จเลย แต่ท้ายที่สุดแล้ว AndThenWeSaved.com ทำให้รู้ว่าคนอื่นก็มีปัญหาเรื่องนี้เหมือนกัน ทำให้ฉันมีกำลังใจมากขึ้น

- มอลลี่

อยู่ด้วยเงินน้อยลงเพื่อมีชีวิตที่แท้จริงยิ่งขึ้น

การอยู่อย่างปลอดภัยนี้ หมายถึง เดียวนี้ฉันอยู่ได้ด้วยเงินที่น้อยกว่าเมื่อก่อนมาก เพียงสองปีหลังปลดหนี้จนหมด ฉันทำงานหลักด้วยเงินไข่มุกไม่เต็มเวลาเพื่อให้มีเวลาจัดจกับการถ่ายรูปที่ฉันรัก และเมื่อลูกชายคลอดเรามีความคิดให้คนใดคนหนึ่งทำงานที่บ้านเพื่อเลี้ยงลูกไปด้วย จะได้ไม่ต้องฝากลูกไว้กับศูนย์รับเลี้ยงเด็กตลอดวัน ชีวิตของฉันเป็นไปตามใจคิดมากขึ้นทั้งหมดนี้เป็นเพราะฉันไม่มีภาระใหญ่หลวงอย่างการต้องจ่ายหนี้มาคอยถ่วงครอบครัวยุ ฉันสามารถตัดสินใจในสิ่งที่บ่งบอกตัวตนที่เป็นเราในปัจจุบัน และวาดภาพชีวิตในอนาคตได้อย่างที่ใจอยากให้เป็น การปลดหนี้ทำให้เรามีชีวิตและเสรีภาพในรูปแบบใหม่

หนังสือเล่มนี้ช่วยได้

ถ้าคุณอยากมีในสิ่งที่ฉันมี คือชีวิตที่ปลอดภัยและเป็นอิสระในการทำสิ่งต่างๆ หนังสือเล่มนี้จะบอกวิธีแก่คุณ ต่อไปนี้จะเป็นภาพรวมของแผนงดจ่าย ซึ่งจะอธิบายในรายละเอียดไปที่ละบทจนจบเล่ม

นิยามชีวิตในอุดมคติของคุณ

ขั้นตอนแรกของแผนงดจ่าย คือ จัดลำดับความสำคัญโดยจดลงในกระดาษนิยามว่าชีวิตในอุดมคติของคุณเป็นอย่างไร คุณต้องกำหนดเพื่อเดินไปถึงจุดนั้น ฉันอยากให้คุณให้ความสำคัญกับรายละเอียดภายนอกน้อยลง เน้นที่ความรู้สึกที่คุณอยากจะมีในทุกๆ วัน เมื่อระบุได้แล้ว เราจะทำให้คุณได้ประจักษ์ว่า การจะบรรลุความรู้สึกดังกล่าวได้แทบไม่ต้องพึ่งเงินเลย เพียงแต่ต้องลงมือปฏิบัติเท่านั้น

ตัดสินใจสะสางหนี้ครั้งเดียวและครั้งสุดท้าย

เทคนิคของแผนงดจ่ายนั้นต้องการความมุ่งมั่นและการอุทิศตนอย่างมาก แม้เป็นวิธีที่ให้ผลที่น่าอัศจรรย์ในเวลาค่อนข้างสั้นก็จริง แต่คุณต้องพร้อมก้าวไปข้างหน้าด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ หุ่นตั้งใจ ถ้าคุณเคยพยายามปลดหนี้มาหลายวิธีแล้วแต่ไม่ได้ผล คุณพร้อมสำหรับแผนงดจ่ายนี้แล้ว

คิดจะทำ...แต่ : ข้ออ้างที่พบบ่อยเมื่อไม่ยอมงดจ่าย

“ฉันหาเงินได้ไม่พอ”

“ฉันจ่ายหนี้มากเท่าที่จะทำได้อยู่แล้ว”

“ฉันมีลูกหลายคน”

“คู่สมรสไม่ยอมรับร่วมมือกับฉัน”

“ฉันไม่ใช่คนมุ่งมั่นขนาดนั้น”

“มันยากเกินไป”

“มันเข้มงวดเกินไป”

“ฉันมีหนี้มากกว่าคุณมาก”

“ฉันมีเรื่องต้องใช้เงินอยู่เสมอ ไหนจะช่วงวันหยุดและงานสังคมต่างๆ”

“ชีวิตคงแย่มากขณะใช้แผนงดจ่าย”

“ฉันมีคนดูใจอยู่ มันคงอึดอัดนะ”

“ฉันวางแผนงานแต่งอยู่”

“นี่ใกล้จะวันหยุดเทศกาลแล้ว”

“เพื่อน ๆ คงไม่ชอบแน่ถ้าฉันปฏิเสธคำเชิญของพวกเขา”

กำหนดกรอบเวลาแผนงจ่ายของคุณ

เราจะพูดถึงวิธีเลือกระยะเวลาที่เหมาะกับคุณและแผนงจ่ายของคุณ ฉันแนะนำว่าควรใช้เวลาหนึ่งปี เพื่อคุณจะได้ผ่านพ้นความยากลำบากในช่วงเริ่มแรก (ตอนเริ่มเปลี่ยนนิสัยทั้งหมด) และได้พบช่วงเวลาเก็บเกี่ยวผลประโยชน์อย่างแท้จริง (เมื่อหลุดพ้นหนี้ได้) ถ้านับไปที่ละวัน เวลาหนึ่งปีดูจะยาวนานมาก แต่ทำที่สุดแล้วคุณจะประหลาดใจที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเลือกงจ่ายเฉพาะช่วงสุดสัปดาห์ หรือหนึ่งสัปดาห์ หรือสองเดือน หรือหนึ่งปี คุณจะยังคงได้รับผลในเชิงบวกต่อฐานะการเงินของคุณอยู่ดี ฉันสนับสนุนเสมอไม่ว่าคุณจะทำตัดสินใจอย่างไร และแม้จะแนะนำให้คุณเลือกกรอบเวลาหนึ่งปี แต่ขอยืนยันว่าแผนงจ่ายฉบับย่อก็ได้ผลดีเช่นกัน แน่ละว่าแผนงจ่ายเฉพาะช่วงสุดสัปดาห์อาจปลดหนี้ส่วนใหญ่ไม่ได้ แต่มันจะทำให้คุณได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับตัวเอง การระงับการใช้เงินช่วงสุดสัปดาห์จะช่วยเผยนิสัยใช้จ่ายแบบไร้สติสุดขีดได้อย่างดี (คุณจ่ายค่าน้ำผักผลไม้สดกัดเย็นไปเท่าไร) คุณจะเห็นว่าได้ควักเงินสดไปกับการสังสรรค์กับเพื่อนๆ มากเท่าไร และจะประหยัดได้อีกเท่าไรถ้าหยาบถั่วเลนทิลในตู้มากินเล่นแทนการซื้อเบอรรีโตกลับมากินที่บ้าน ถ้าแผนงจ่ายฉบับย่อช่วยกระตุ้นให้คุณย่อนวิเคราะห์วิธีใช้เงินในหลากหลายสถานการณ์ในชีวิตได้ นั่นถือว่าคุ้มค่า

ข่าวประกาศให้รู้ทั่วกัน

ฉันแนะนำให้คุณบอกเพื่อนๆ และคนในครอบครัวว่า คุณตัดสินใจจะใช้แผนงจ่าย จากนั้นคุณจะได้รู้จักกับคำปฏิญาณเพื่อปลดหนี้ รวมทั้งได้อ่านคำการันตีผลจากคนอื่นๆ ที่มุ่งมั่นปลดหนี้เหมือนกัน การอ่านคำปฏิญาณบนเว็บไซต์ AndThenWeSaved.com เป็นแรงบันดาลใจ

ชั้นเยี่ยม ฉันเข้าไปอ่านเสมอเวลาที่ต้องการแรงจูงใจอย่างมาก

ค้นหาคนที่เหมือนคุณ

แผนงดจ่ายของคุณจะประสบความสำเร็จมากที่สุดถ้าคุณสามารถค้นหาคนที่อยู่ในสถานการณ์เดียวกัน เพื่อพูดคุยแบ่งปันเรื่องเป้าหมาย เพชบุ๊กเพจ And Then We Saved คือแหล่งหนึ่งที่ผู้คนใช้พูดคุย ถาปัญหา เล่าถึงการต่อสู้ ความสำเร็จ ความล้มเหลว เคล็ดลับ เทคนิค และที่สำคัญที่สุดคือ ความสำเร็จในการปลดหนี้ของพวกเขา ในสังคมที่ยึดถือบ้านขนาดห้าห้องนอนและรถนั่งอเนกประสงค์คันใหม่มาเจ็ดที่นั่งเป็นบรรทัดฐาน สิ่งสำคัญที่ต้องเตือนตนเองคือ เราไม่ได้เป็นคนเดียวหรือที่ไฝฝินจะมีชีวิตอยู่โดยปราศจากหนี้

จัดทำแผน

ฉันจะอธิบายวิธีทำรายการหนี้ ซึ่งจะเป็นการเรียงลำดับการชำระหนี้แต่ละก้อน

ลดอัตราดอกเบี้ยลง

บางครั้งการโทรศัพท์เพียงสองนาทีก็ทำให้บริษัทยอมลดดอกเบี้ยให้คุณได้ ฉันจะแนะนำเคล็ดลับและเทคนิคเด็ดๆ มากมายในการเจรจาต่อรองให้สำเร็จ

วางแผนหลักของแผนงดจ่าย

แกนหลักของแผนงดจ่าย คือ รายการสิ่งที่อยากได้และสิ่งที่จำเป็น ภาพรวมคร่าวๆคือ ฝั่งของรายการสิ่งที่จำเป็น หมายถึง สิ่งที่เป็นต่อ

การดำรงชีวิตของคุณ และฝั่งของรายการสิ่งที่อยากได้ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็น “ส่วนเกิน” ในการดำรงชีวิต รายการสิ่งที่จำเป็นและสิ่งที่อยากได้ของคุณอาจ (และจะ) แตกต่างจากของฉัน เพราะจัดทำขึ้นตามลำดับความสำคัญในชีวิตของคุณ ซึ่งย่อมต่างจากลำดับความสำคัญในชีวิตของฉัน

ใช้เงินเฉพาะกับสิ่งที่จำเป็น

แผนงดจ่ายขั้นตอนนี้ไม่ซับซ้อนแต่ไม่่งาย เราจะพูดถึงวิธีทางที่ดีที่สุดในการใช้เงินเท่าที่จำเป็น

เปลี่ยนความคิดของคุณ

เราจะมาดูกันว่า ต้องทำอะไรถ้าคุณเริ่มรู้สึกไม่ดีในระหว่างใช้แผนงดจ่าย ฉันจะบอกวิธีปรับเปลี่ยนมุมมองและทำให้ตัวเองสนุกสนานอยู่เสมอ (แบบไม่ต้องใช้เงินเท่านั้นนะ)

มุ่งมั่นทำต่อไป

การคิดว่าจะไม่เกิดข้อผิดพลาดนับว่าเพื่อฝันไป ฉันจะบอกวิธีปรับเป้าหมายและกลับมายังแผนของเรา

รู้ใจมหนึ่!

ฉันจะแสดงให้คุณเห็นวิธีคำนวณว่าจะชำระหนี้แก่เจ้าหนี้แต่ละรายเท่าไร วิธีแข่งกับตัวเอง และวิธีตรวจสอบเงินออมของคุณในแต่ละเดือน จากจุดนี้

คุณจะเริ่มมองเห็นว่าความยากลำบากที่อดทนนำมาเริ่มสัมฤทธิ์ผลแล้ว เพราะจำนวนเงินที่คุณประหยัดได้ในแต่ละเดือนเพิ่มพูนขึ้น และมูลหนี้ก็เริ่มลดลง คุณจะมีแรงบันดาลใจมากอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนในการทำทุกอย่างเพื่อให้อยู่โดยปราศจากหนี้